

Lázár Bence András

Meleg tavak

Egy üres sétálóutca. Valahol lassú pakolás.
Valami dallam. És aki ott áll, levetett kabáttal
a hátán. Családra gondol. Puha fényekre.

Egy üres sétálóutca. Apád, egy széles kalap.
Anyád, egy széles gyűrődés. És aki ott áll,
levetett kabáttal a hátán, és dallamokra gondol.

Egy üres sétálóutca. Az ablakban kora este.
Két test. Két meleg ágyék. És aki ott áll
levetett kabáttal a hátán. Tudja, hogy
minden, amit egésznek hívnak, fáj.

Mert a kemény öleléseket mind elhazudták.
Mert a délköröket valahol újrafestették.
Mert a tavak, a mezők gyémánt nyugalalmát
elvitték a zajos városokba, ahol a megismert
falakat lerombolták.

Egy üres sétálóutca. Apád egy kalap,
anyád egy gyűrődés. És te vagy, aki ott
áll levetett kabáttal a hátán, és dallamokra
gondol, és egészre és testre és ölekre
és családra és puha fényre és hitre,
hogy szemünkben még pihennek
meleg tavak.

De tudja, hogy egyszerre hagytak el
mindenkit, abban a percben, amikor
a hideg csont eresze megtelt
az összes parancsolattal.

Halottak napja van

Nem hiszem a levélhullást,
nem, nem hiszem a durva apák
bölcs tanácsait, nem hiszem
a véneket, ott állnak nagykabátban,
nem hiszem őket, nem hiszem a ráncos
asszonyokat, akik köveket gyűjtenek egy parton,
akik bálba mentek,
akik főznek egy férfinak,
nem hiszem őket.

•

Nem hiszem a levélhullást, azt is ellopta
valaki, aki ott ül a legfényesebb gesztenye
alatt, nem hiszem, hogy ebben a képben
most béke van, de valami történik, de
valami mozog. Tüske felhám nő rajtam,
rajtad is, aztán mint a csont meghasad.

•

Halottak napja van,
és nem gyűrődnek fák, és nem lángol égbolt,
és nem rohannak állatok, nem égnek szemek,
és nem zúg a labirintus, halottak napja van,
és béke van, mert ennyinek legalább, hogy
béke van, ennyinek legalább lennie kell.
Nézz ki az ablakon, látod, ott állnak
nagykabátban, ott gyűjtik a köveket,
és mind mennek el.

•

Halottak napja van.
Nem hiszem a levélhullást, nem,
nem hiszem a durva apák bölcs tanácsait,
nem hiszem a véneket, ők állnak ott most is,
nagykabátban, beszélnek valakiről, fecsegnek.

Nem akarom elhinni, hogy aki ott ül a legfényesebb
gesztenye alatt, nem hiszem el, hogy mennyi
bűne van, hogy ebben a képben most igazán
béke van.